

בש"פ 1421/22 - אינה סקיבנקו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1421/22

לפני: כבוד הרשות קרן אוזלאי

ה המבקשת: אינה סקיבנקו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

**בקשת המבקשת מיום 24.2.2022 להארכת موعد
לנקיטת הלייר; תשובה המשיבה מיום
2.5.2022; תגובלת המבקשת מיום 11.4.2022**

החלטה

1. ביום 14.7.2019 נאזור דינה של המבקשת בגין הריגתה של התינוקת יסמן ונטה ז"ל ביום 16.5.2018 ובгин ריבוי עבירות של תקיפת חסר ישע בידי אחראי (ת"פ 18-06-24262; כב' השופט ע' קובו). על המבקשת העונש מאסר בפועל של 17 שנות מאסר (בניכוי ימי מעצר), לצד רכיבי ענישה נוספים. גזר הדין ניתן לאחר שהמבקשת הורשעה בהתאם להודאותה בעבודות כתוב האישום המתוקן בעבירות של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ושל תקיפת חסר ישע על ידי אחראי (ריבוי עבירות), לפי סעיף 368(ב)(א) לחוק העונשין.

2. המבקשת לא ערערה על פסק הדין. בחלוף כשנתיים וחצי לאחר שניתן גזר הדין הוגשה הבקשה הנוכחית להארכת המועד להגשת ערעור. הבקשה הוגדרה כ"חריגה ביוטר", ובגדרה התבקש בית המשפט לאפשר למעעררת לערער על פסק הדין בעניינה. המשיבה מתנגדת לבקשתה.

עמוד 1

3. זהו, בתמצית, הרקע לבקשת הנוכחות. על פי המתוар בעבודות כתוב האישום המתוון, בין השנים 2016-2018 המבוקשת עבדה כסיעת בגין ילדים, וטיפולה בקבוצת תינוקות בגילאי שלושה חדשים עד שנה וחצי. בכתב האישום נכתב כי בהזדמנויות רבות ושונות במהלך עבודתה בגין, המבוקשת תקפה תינוקות בגין, בכך שהוא בהם בכוח ברורע, טلطלה אותם באוויר, בטענה בהם, הטיחה אותם בחזקה ברצפת הגן ואגרה אותם. בכתב האישום נכתב עוד כי המבוקשת הנינה שמייכה על ראשם וגופם של התינוקות, באופן אשר הקשה עליהם לזרז ולנשומם. כתב האישום המתוון, שבו הודתה המבוקשת, כולל שני אישומים. באישום הראשון יוסחה למבוקשת עבירת הריגת התינוקת יסמין וינטה ז"ל, שהייתה בת כהה וחודשים במוותה (להלן: התינוקת המנוחה), וכן עבירת תקיפת חסר ישע על ידי אחראי ביחס לתינוק נספּ. האישום השני יוסה למבוקשת כ-35 עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי, וזאת כלפי תשעה תינוקות (התינוקת המנוחה היא אחת מהם).

4. גזר דין ניתן, כאמור, ביום 14.7.2019. בקשה הארכה הוגשה ביום 24.2.2022, כשנתיים וחצי לאחר חלוף המועד הקבוע בחוק. בבקשת ציינה המבוקשת כי אילו תינן לה הארכת מועד, בכוונתה להגיש ערעור נגד הרשותה בהריגה במקום בעבירת המתה מתווך קלות דעת, ולהלופין, כנגד חומרת העונש שנגזר עליה.

5. טענתה המרכזי של המבוקשת היא כי לאחר שנגזר דין היא רצתה בעצת סגורה להגיש ערעור, ואולם, אסירות רבות השוואות עמה בכלל נווה תרצה זההו אותה כי ערעור שתגשים יוביל לכך שגם המשיבה תגשים ערעור על קולות העונש, אשר סיכויו להתקבל הם גבוהים, ועל כן, עלולה להיות החמורה בעונשה. עניין זה, לפי הטענה, העלה במבוקשת חשש, וכי שצין בבקשת אף "פחד של ממש", ועל כן היא העדיפה את עצמן של האסירות על פני עצמת סגורה. המבוקשת התייחסה בהרבה גם לנטיות האישיות, כפי שפורטו בתסaurus שירות המבחן שהוגש בעניינה, ובכלל זה, קשייה האישיים סמוך למועד ביצוע העבירות, והייתה נמנית על השכבה המוחלשת ביותר בהיבט החברתי-כלכלי. לבסוף טענה המבוקשת כי היא נטלה אחריות על מעשה, וכי היא מבינה שתידרש לטיפול ארוך ואינטנסיבי על מנת להתמודד עם משמעות ביצוע העבירות.

6. כאמור, המשיבה התנגדה למתן הארכה המבוקשת. לעומת זאת, שпорטה בתשובה, הבקשה אינה עומדת בתנאים שנקבעו בפסקה לקבלת ארכה להגשת ערעור.

דין והכרעה

7. כפי שציינה המבוקשת בבקשתה, אכן מדובר בבקשת חריגה. זאת, לא רק בשל העובדה שמדובר באיחור מושך ביותר, כשתיים וחצי ממועד מתן גזר הדין, אלא גם בשל העובדה שמדובר בהליך פלילי, ובשים לב לעונש המאסר הממושך שנגזר על המבוקשת. בנסיבות אלה, קראתי בעיון את טענות הצדדים, שקלתית את הטעמים השונים ובוחנתי את פסקי הדין שהפנו אליהם. לאחר הערצת מכלול נסיבות העניין, הגיעתי לכל מסקנה כי דין הבקשה להארכת מועד להידחות.

8. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), קובע כי "בית המשפט רשאי, לבקשת ערעור, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעבורו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200". סעיפים 199 ו-200 קובעים את מנין הימים להגשת ערעור (45 ימים מעת פסק הדין).

בפסקה שהתייחסה לסעיף 201 נקבע כי מבקש הארכת המועד צריך להציג על קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור ולביקשת הארכה, והוא אינו נדרש להציג "טעם מיוחד" (כפי שמקובל בבקשת להארכת מועד בהליך אזרחי). בהקשר זה נקבע כי על בית המשפט לשקל, בין היתר, את משך האיחור; הצדקה הנטענת לאיחור; סיכוי הלאורים של ההליך העיקרי, וכל נסיבה רלוונטיית אחרת (ראו, מבין רבים אחרים, בש"פ 6125/09 רביבן מדינתישראל (11.8.2009); בש"פ 4065/19 מסרני מדינתישראל, פסקה 6 (9.7.2019) והאסמכתאות שם; בש"פ 4354/18 פרוסמן נ' מדינת ישראל (11.6.018)). על אף שנקבעה גישה מקילה יותר בהלכים פליליים, הכלל הוא שגם בהלים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הסטוטוריים, והארכת מועד לא תינתק בדבר שבוגרה. זאת, "בהתחשב בעקרון סופיות הדין ובצורך בהצבת גבול להימושות ההלכים; בהתחשב באינטרס של הצד שכגד ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות והודאות המשפטית; וכן כהקשין הכרוכים בניהול דין בערעור שהוגש באיחור" (בש"פ 5988/06 נגרן מדינתישראל, בפסקה 3 להחלטה (25.7.2006))). הלכה זו יפה גם כאשר הוותק על מבקש הארכה עונש של מאסר בפועל.

9. בחינת השיקולים האמורים בעניינו מובילה למסקנה לפיה המבקשת לא הצבעה על "טעם ממשי המניח את הדעת" אשר יצדיק מתן הארכת מועד להגשת ערעור. אבחן תחילת את משך האיחור והצדקה הנטענת לו. כפי שנזכר לעיל, הבקשה הוגשה כשנתיים וחצי לאחר המועד האחרון להגשת ערעור על גזר הדין. מדובר באיחור ממושך כמעט שנים של מה בכר. פסק הדין הפרק חלוט לפני זמן רב, וכיודע, "כל שימוש באיחור הולך וגובר, כך הולך וכבד הנintel על מבקשת האורכה" (בש"פ 3480/06 נגרן נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 להחלטה (25.6.2006); ראו עוד, בש"פ 3176/11 ג'בארין נ' מדינת ישראל (9.5.2011); בש"פ 658/07 ויסאם נ' מדינת ישראל (1.5.2007)).

10. הנימוק העיקרי בבסיס בקשה הארכאה עניינו בהחלטת המבקשת להעדיין את עצת האסירות האחרות בכלל נווה תרצה על פני עצת סגורה. מדובר בטענה כללית, שנטענה בעולם, ולא בסיס כלשהו. אין בבקשת פירוט כלשהו מתי התקבלו העצות האמורות; מה בדיק נאמר בהן; האם המבקשת הוסיפה להתייעץ עם סגורה בעקבות קבלת אותן עצות ומה הייתה עמדתו. הבקשה גם נעדרת תצהיר שיתמוך בטענות עובדיות אלה (ראו, למשל, בש"פ 11/6474/2011 נ' מדינת ישראל (26.9.2011); בש"פ 9590/10 אחמד נ' מדינת ישראל (6.1.2011)). ספק אם אין די בכך כדי לדוחות את הבקשה (וויודגש כי תצהיר כאמור לא הוגש גם במסגרת התגובה לשובה שהגישה המבקשת, וזאת על אף שהמשיבה הצבעה על כך בתשובתה). לモטור להוסיף בהקשר זה כי הבקשה הנוכחית הוגשה לאחר חילופי ייצוג, ולא הובאה עמדתו של הסגור הקודם. הבקשה גם אינה כוללת התייחסות לשאלת מה גרם למבקשת לשנות את דעתה עצה, ומתי שינתה את דעתה. מכלול נסיבות אלה, ישנו קושי לקבל את הטענה, שכן אם, לא נתמכה בדבר.

זאת ועוד. כפי שציינה המשיבה בתשובתה, מהבקשת עולה כי סמוך למועד מתן גזר הדין קיבלת המבקשת החלטה מודעת שלא להגיש ערעור, ורק בחולוף שנים וחצי שינתה את דעתה. האם שינוי בנסיבות ביחס להגשת ערעור מהו? "טעם ממשי המניח את הדעת"? בכלל, גם אם אין כי החלטה מודעת שלא להגיש ערעור אינה מונעת, ככלעצמה, את האפשרות להיעתר לבקשת להארכת מועד להגשת ערעור,ברי כי הנסיבות לבקשת כאמור צריכה להיות שמורה למקרים חריגים. אחרת, תהיה פגיעה ממשית ביציבות וbospoliytes ההלכים, וקייבת המועדים הקיימים בחוק תרוקן מתוכן. מבלתי קבוע מסמורות מראש, דומה כי ניתן יהיה להיעתר לבקשת להארכת מועד כאשר מצטרפת לשינוי העמדה ביחס להגשת ערעור נסיבה חיצונית נוספת. כך, למשל, כאשר המבקשת מצביים על קיומו של פגם ממשי בשיקול הדעת, המעוור ספק אם ההחלטה המקורית שלא לערער הייתה מודעת ומוסכמת. אפשרות נוספת היא אשר המבקשת או המבקשת מצביים על קיומן של נסיבות חריגות אחרות הנלוות ומצטרפות לשינוי ההחלטה שלא לערער במועד (ראו, למשל, בש"פ 1638/13 חייטוב נ' מדינת ישראל (17.3.2013); בש"פ

80857/2008 סולטאן נ' מדינת ישראל (5.3.2008)). ברוח זו נקבע בעבר כי החלטה מודעת שלא להגיש ערעור הנובעת במצב נפשי קשה, בשלוב עם סיכון ערעור שאין מבוטלים, תצדיק את הארכת המועד (ראו, למשל, בעניין חיבטו שליל), אולם ההחלטה מודעת להימנע מערעור שכן ביסודה מצב נפשי מוכח או נסיבה אחרת, לא תצדיק העיתורות לבקשה (ראו, למשל, בש"פ 3477/17 פלוני נ' מדינת ישראל (9.10.2017)). בדומה, נמצא בעבר כי מצב נפשי קשה יכולת קוגניטיבית נמוכה ביותר של המבקש, התומכת בכך שהוא לא ידע שעומדת לו זכות לערעור, בשלוב עם מחדלים של הסגנוריה הציבורית בטיפול בהגשת הערעור, מצדיק את הארכת המועד. בעניין אחר ניתנה הארכת מועד כאשר לאחר הרשותה נסלה הودאה של שותף, אשר הייתה חלק מהבסיס להרשעה, ובנוסף פסק הדיון שלו מבקש לערעור לא היה חלוט בשל ערעור שהגישה המדינה (בש"פ 21/21 7522 אבו ג'ודה נ' מדינת ישראל (15.3.2022)).

בעניין שלפני המבוקשת לא הצבעה על נסיבות חריגות הנלוות להחלטתה לשנות את עמדתה ביחס להגשת הערעור. אין די בהעלאת טענה לكونת כי אסירות אחרות יעצו לה להימנע מכך. זאת בפרט במקרים שבהם לא ניתן למסור סיבה כלשהי לקבל החלטה מושכלת בעניינה. במיוחד הדברים אמרויים בהתחשב בכך שהמבוקשת הייתה מוצגת באותה עת, ועל כן יכולה הייתה להציג את לבטיה בפני סגנורה. גם הטענה לכך שההחלטה שלא לערער במועד הייתה בגדיר "איוולה" (כפי שנטען בבקשתה) אינה מספקת לשם הארכת מועד. קבלת טענה כלילית כזו ממשעה כי כל אימת שאדם ישנה דעתו תאפשר פתיחה מחודשת של הליכים משפטיים שהסתירו זה מכבר. מסקנה צו תחתור תחת עקרון סופיות הדיון.

11. שקלתי גם את סיכון הערעור, ולא שוכנעתי כי המבוקשת הצבעה על כך שיש בהם כדי להטוט את הcpf והצדיק העיתורות לבקשה להארכת מועד. המבוקשת טענה כי היה על בית המשפט להרשיע אותה בעבירות המתה בנסיבות דעת ולא בעבירות הריגה. זאת, בהתאם לתיקון 137 לחוק העונשין, שער שינוי במדד עבירות המתה. משכך, טוען כי היה על בית המשפט להחיל בעניינה את העונש המרבי שנקבע לעבירות בנסיבות דעת, שהועמד בתיקון 137 לחוק על 12 שנות מאסר בפועל (סעיף 301ג לחוק העונשין).

12. עיון בಗזר הדיון מעלה כי פרק שלם הוקדש לדיוון בתחולת תיקון 137 על עניינה של המבוקשת. זאת, בהתאם להוראות סעיף 5(א) לחוק העונשין, הקובל כי אם חל שינוי בגין הגדרת עבירה או לעונש שנקבע לה טרם ניתן פסק דין, יכול על העניין החיקוק המלא על העונה. בית המשפט פרט את טענות סגנורה של המבוקשת בתיקון 137 לחוק העונשין (ראו, פסקה 13 לגזר הדיון), לרבות טענת הסגנור כי יש לראות את המבוקשת כמו שפעלה בנסיבות דעת ולא מثار אדישות, וטענתו כי יש להחיל בעניינה את העונש המרבי של 12 שנות מאסר אשר נקבע להרשעה בעבירה של המתה בנסיבות דעת. בית המשפט קמא גם עם עד השינויים בתיקון 137 בכל הנוגע לעבירה של המתה חסר ישע על ידי אחראי, ובפרט על הבדיקה שבין מתה שנעשתה לבין המתה שנעשתה בנסיבות דעת. על הרקע האמור בחן בית המשפט כמה את נסיבות ביצוע העבירה וקבע כך:

"מעובדות כתוב האישום ניתן ללמידה כי הנאשמה כיסהה בשםיה את ראש וגופם של התינוקת המנוחה ותינוק נוסף, הידקה את השמייה סבבים ונשענה עליהם עם פלג גופה העליון, אף שהתינוקות החלו לנוע מתחת השמייה והтинוקת אף ניסתה להתרום ולהשתחרר מACHIזהה של הנאשמה. הנאשמה משכה את התינוקת בחזקה לכיוון התינוק לאחר שהבינה כי היא מנסה להוציא את ראה מתחת השמייה. הנאשמה הינחה מחדש את השמייה על ראש של התינוקות, עטפה וכרכאה את השמייה סבב ראשה של התינוקת מבלי להשאיר לה פתח לנשימה. הנאשמה אחזה בשני התינוקות מעבד לשמייה, הידקה את תפיסתה בהם ונשכבה עמו כל פלג גופה העליון על ראש וצווארה של התינוקת ועל גופו של התינוק – כל זאת בעודה צופה בטלפון הננייד ואוזניות באזניה.

התינוקת ניסתה להשתחרר מלייטת הנאשمت ופרפרה ברגליה, והנאשמת חסמה את יכולתה לנוע בעזרת השמיכה, תוך שתשומת ליבה של הנאשמת נתונה במכשיר הטלפון הנייד ואוזניות אוטומות את אוזניה לנעשה עם התינוקות. מכך ניתן ללמוד כי הנאשמת לא הייתה קלת דעת כלפי התוצאה, ולא ניתן לראות – על פי כתוב האישום או על פי הסרטון אשר מתעד את האירוע – כל סימן לכך שקיומה שהתנאהוגותה לא תגרום למותה של התינוקת.

מעבר לכך, התנהלותה של הנאשמת בתום האירוע, מלמדת על הלך נפשה במהלךו. הנאשמת הרימה את השמיכה שהייתה כרוכה סבב ראה וצואරה של התינוקת והבחינה כי רשאה של התינוקת נשמט ברפיון על המזרן וכי היא אינה מגיבה. בשלב זה, הנאשמת CISHTA מחדש את רשאה של התינוקת בשמיכה ושבה לעיסוקיה. הנאשמת לא הגיבה בבהלה, לא ניסתה לנ��וט בעoulderות מצילות חיים ואף לא ניסתה להזעיק עזרה כלשהי. כך נותרה התינוקת המנוחה מוטלת ומכסהה במשך שעיה וחמשים דקוו, עד אשר נמצא ללא רוח חיים. גם מכך ניתן ללמוד כי אין מדובר בנסיבות דעת ובתקווה כלשהי למניעת התוצאות הקשות והצפויות של התנאהוגותה, אלא התנאהוגותה של הנאשמת המתוארת לעיל, מבטאת שווין נפש ביחס לתוצאה.

משמעותי כי לא ניתן לומר לנאשמת יסוד נפשי של 'קלות דעת' ביחס לתוצאה, אין מקום להחיל על הנאשמת דין מקלט, ואין מקום להחיל עליה את מגבלת העונש המרבי שנקבעה בחוק לעבירה של המתה בנסיבות דעת. מנגד, מובן הדבר שאין מקום להחמיר עמה ולהחיל עליה דין חמיר, הוואיל וממילא אין לדין המחייב תחולת רטרואקטיבית." (פסקאות 32-33 לגזר הדין)

13. המבקשת לא התייחסה בטענותיה לקביעות אלה של בית המשפט, ולכך שבפועל בית המשפט דחה את טענות סגורה. המבקשת ביקשה למקדד את הבקשה במשפט שנכתב בפסקה 22 לגזר הדין, שבו נקבע כי: "...מעשהיה של הנאשמת אינם מבטאים אלימות שתכליתה הייתה לגרום למוות התינוקת ואין לומר לה כוונה לתוצאה זו". המבקשת טענה כי משפט זה מלמד על כך שהמבקשת פעלה מתוך קלות דעת ולכן היה מקום להחיל בענינה את דין המקלט. המשיבה מצידה טענה כי אין ללמידה משפט זה כי קיימת סתירה בין הקביעה שהמבקשת לא פעלה בנסיבות דעת לבן הקביעה כי אין לומר לה כוונה לתוצאה זו. לשיטת המשיבה, היעדר כוונה לגרימת התוצאה אינו סותר קיומה של אדישות, ואין מוביל בהכרח למסקנה שהמעשה בוצע מתוך קלות דעת. זאת ועוד, לא ניתן לקרוא את המשפט האמור במונוק מהקשר שבו נכתב, בהתייחס לקביעת מתחם העונשה. בית המשפט קבע כי בקביעת מתחם העונש באירוע הראשוני:

"יש לבחון את מאפייני עבירות ההריגה, ולתת את הדעת לטוויה הענישה הרחב הקיים בעבירה זו. מחד גיסא, מעשיה של הנאשמת אינם מבטאים אלימות שתכליתה הייתה לגרום למוות התינוקת ואין לומר לה כוונה לתוצאה זו. מאידך גיסא, לאחר שהנאשמת הבחינה שהתינוקת אינה מגיבה וראשה נשמט ברפיון אל המזרן, הנאשמת שבה וכיסתה את רשאה של התינוקת בשמיכה, ושבה לעיסוקיה בטלפון הנייד שלה, במקום להזעיק עזרה, כפי שעשו חלק מהנאשימים במקרים אחרים." (פסקה 22 לגזר הדין)

מן האמור לעיל עולה כי בית המשפט קמאאמין לא ראה לומר לבקשת כוונה לגרימת התוצאה, אך גם לא ייחס לה קלות דעת בשום לב לנسبות האירוע ולהתנהלותה לאחר המעשה. כאמור, הדברים גם נכתבו במפורש בהמשך גזר הדין, במסגרת הפרק המתיחס לתחולת תיקון 137 לחוק העונשין.

14. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי טענות התביעה המבוקשת באשר לsicco' הערעור הן כאליה המתוות את הcpf לטובת מתן הארכת מועד, חurf האיכון המשמעותי והנכיר ובהיעדר טעם ממשי אחר המניח את הדעת. זאת יש להוסיף כי המבוקשת לא טענה בבקשתה שהעונש שהושת עליה חורג מרמת העונשה המקובלת, וממילא לא תמכה טענה כזו באסמכתאות מתאימות. המבוקשת גם לא טענה שגזר הדין לא התייחס למכלול נסיבות העניין, לרבות נסיבותיה האישיות. הדברים אמרוים גם על רקע העובדה שהעונש שהושת על המבוקשת לא התייחס רק להרשותה בהריגת התינוקת המנוחה, אלא גם להרשותה באישום שייחס לה כ-35 עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי, ובית המשפט גזר על המבוקשת עונש מאסר כולל אחד בגין שני האישומים.

15. בכלל הטעמים שלעיל, לא מצאתי להיעתר לבקשתה. לצד עונש המאסר הממושך שנגזר על המבוקשת והעובדת שהערעור, אולי היה מוגש, היה ערעור בזכות, ניצבת הטענה הכללית של המבוקשת בדבר עצות שקיבלה מסירות אחרות, מבלי שטענה זו נתמכה בדבר ומלוי שהוצאה לצידה נסיבה חיונית אחרת. גם בטענות לעניין תיקון 137 לחוק העונשין אין כדי להוות טעם ממשי המניח את הדעת, בהתחשב בכך שתיקון זה עומד נגד בית המשפט כמו ונידון בפירוט בפסק הדין. לטעמי, שיקול נוסף שראוי להתייחסות נוגע לקורבנות העבירה. עמדתם של הורי התינוקת המנוחה והפעוטות האחרים לא הובאה בהליך הנוכחי, אולם מצבם פורט בהרחבת בגזר הדין במסגרת תסקרים שהוגשו בעניינים. כפי שנקבע לא אחת, ליציבות ולטופיות הדיון יש השלכה גם על קורבנות העבירה ועל יכולתם להשתקם ולהתקדם בחיהם. ברוח זו נקבע בסעיף 12 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001 כי הילכים הנוגעים לעבירתם מין או אלימות יקיים בתוך זמן סביר, כדי למנוע עינוי דין. ברוי כי פיתחת הליכים פליליים בחולף זמן רב מהמועד שבו פסק הדין הפר לחולות משפיעה גם על קורבנות העבירה ועל כן, ראוי שעוניים יבוא אף הוא במכלול השיקולים האחרים.

16. אשר על כן, לא מצאתי להיעתר לבקשתה. לא נעלו מעוני טענות המבוקשת באשר לנסיבותה האישיות ולתהליך השיקום שהוא עוברת. יש לבירך על תהליך זה. עם זאת, דומה כי מקום של טענות אלה להישמע בגדרי הליכים אחרים, שאפשר שיישקלו בעתיד במסגרת ריצוי עונשה של המבוקשת. אין בטענות אלה כדי להצדיק הארכת מועד בשים לב ליתר נסיבות העניין. לנוכח האמור, ומלא הזכג "טעם ממשי המניח את הדעת" התומך במתן הארכה, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ' בחשוון התשפ"ג (14.11.2022).

קרן איזולאי, שופטת
רשמת